

Grænsegendarmeriets Chef; og det er ogsaa ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem udtalte, at den Reduktion, som her fremkommer, naturligvis ikke skyldes et Ønske fra Gendarmerichefen. Jeg gad nok set den Chef, som med Glæde ser, at hans Personale formindskes; det ønsker han ikke, hverken af menneskelige og for saa vidt heller ikke af tjenstlige Grunde, som det jo altid er en Behagelighed for en Chef at have et rigeligt Personale til sin Raadighed, naar det er egnede Folk. Men det, vi har spurgt Gendarmerichefen om, er heller ikke, om han ønskede denne Reduktion. Det Spørgsmaal, vi har stillet til ham, er dette: Hvad er det mindste Tal, med hvilket Tjenesten kan forrettes paa forsvarelig Maade. Og det er ud fra Resultatet af denne Forhandling, Forslaget er stillet.

Man vil jo ved enhver Reduktion kunne anvende de Argumenter, som det ærede 5te Medlem for 5te Kreds anvendte. Det er altid sørgeligt for dem, som, uden at der har været noget at udsætte paa deres Tjeneste, paa Grund af en Reduktion bliver sat ud af deres Virksomhed. Det er endogsaa en meget trang Skæbne, som man naturligvis maa bestræbe sig for at mildne paa bedste Maade. Men man kan jo nu en Gang ikke den ene Dag kræve — saaledes som alle Rigsdagens Partier har krævet —, at der skal ske Reduktioner i Tjenestemændenes Antal, saa at man ikke mere kan sige, at der er overflødige Tjenestemænd til Stede — og saa den næste Dag sige, at man alligevel ikke vil gøre det, for det er Synd for dem, der bliver afskediget. Man maa tage sit Parti. Og jeg synes, at under den nuværende økonomiske Situation er det ganske givet, at det er en Pligt for Regeringen i alle dens Administrationsgrene at formindskes Antallet saa meget, som det kan forenes med forsvarelig Røgt af Tjenesten.

Det samme ærede Medlem sagde, at disse Gendarmer jo havde gjort Regning paa, at det var en Livsstilling, de gik ind i, som der ikke kunde rokkes ved. Nej, det har de ikke; for de er blevet gjort opmærksom paa, og man har fra Administrationens Side været fuldt opmærksom paa, at Forholdene var gyngende dernede ved Grænsen, at efterhaanden som Forholdene fæstnede sig og Opgavens Vanskelighed blev mindre og det paagældende Personale blev mere indøvet til at tage Kampen op mod Vanskelighederne, kunde der finde en Reduktion Sted. Det er altid forudsat, at en saadan Reduktion kunde finde Sted; og det er udtrykkeligt meddelt alle dem, der er nyengageret, at de maatte være forberedt

paa, at der kunde komme en Reduktion; saa ingen har kunnet regne med, at der her var sikret dem noget, de skulde have, saa længe de overhovedet var i Stand til at bestride Tjenesten.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa det økonomiske Tab for dem, der har bygget sig egne Boliger. Men det ærede Medlem maa have overhørt den Bemærkning, jeg gjorde, da jeg forelagde Lovforslaget, at vi netop har taget behørigt Hensyn hertil, saaledes at der ikke nu vil blive afskediget en eneste, som har egen Bolig. Det har vi undgaaet at gøre, ikke blot af Hensyn til de paagældende Gendarmer selv, men ogsaa af Hensyn til de Folk i Grænseegnene, som har staaet dem bi med Laan og Kaution. Naar det ærede Medlem udtalte sig for en Sammendragning af Grænsepoliti og Gendarmeri — saa vidt jeg forstod ham, ønskede han, at det skulde gaa ud over Statspolitiet; naar der skulde afskediges —, blev der jo dog ogsaa derved nogle veltjente Tjenestemænd på afskedige. Man kan ikke slippe for det, hvis man overhovedet vil have Reduktion.

Det er fuldkommen rigtigt, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) udtalte, at Vanskelighederne er større ved den nye end ved den gamle Grænse. Men det er der ogsaa taget Hensyn til ved Tjenestemændenes Antal. Der er et forholdsvist betydeligt større Tal normeret efter dette Forslag, end der vilde medgaa til at bevogte den gamle Grænse. Endvidere vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at man betragtede det ikke som en endelig Ordning i 1920 og heller ikke i 1923. Men Forholdene stillede sig den Gang gunstigere med Hensyn til en Reduktion af Tallet, end de vil stille sig nu. Vi levede jo den Gang endnu i Inflationens Tid, i den lave Kroner Tid, og om end Forholdene var meget svingende, var dog Beskæftigelsesmulighederne bedre, og derfor fandt der en større naturlig Afgang Sted. Der er jo altid en Del naturlig Afgang ved Dødsfald og Sygdom; men ogsaa den naturlige Afgang, som var en Følge af, at forskellige af Gendarmerne mente at kunne finde mere lønnende og mere tiltalende Beskæftigelse udenfor Statens Tjeneste, var den Gang saa stor, at man ved naturlig og frivillig Afgang har kunnet reducere saa meget, at der af det store Tal, der skulde reduceres efter Loven af 1923, da Forslaget hertil fremsattes, kun var 9 tilbage; nu er det endda et endnu mindre Tal. Saaledes har man kunnet reducere ved naturlig Afgang og frivillig Afgang, saa at der ikke er paaført Staten de store Pengeforpligtelser, det ærede Medlem